

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

IV. Quæ sit forma Sacramenti pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

injungatur; & præterea ex eo, quòd satisfactio eorum
 ter post receptam absolutionem impleatur, ut dicitur in
 frà: ex quibus cum habeatur, illam non esse partem huius
 sacramenti essentiali, sequitur ut sit solum integrans
 est, quòd hoc sacramentum absque illa integrum & com-
 pletum esse non possit; sicut licet pes, vel manus non
 pars essentialis hominis, cum absq; pede vel manu veri
 homo esse possit; est tamen pars integrans, quia sine pede
 vel manu homo integer, & completus esse non potest.

SECTIO IV.

Quæ sit forma Pœnitentiæ.

FORMA sacramenti Pœnitentiæ consistit in his verbis
 sacerdotis pœnitentem absolventis: *Ego te absolvo à
 peccatis tuis in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti.*
 Ita definitum habetur in decreto Eugenii, & in concilio
 Trid. sess. 14. c. 3. ubi dicitur *Formam huius Sacramenti in
 his ministris verbis postam esse: Ego te absolvo.* & hoc etiam
 docet S. Thom. q. 84. art. 3. ex cuius doctrina quædam obse-
 vatu digna colligit Isamb. ad cit. quæst. disp. 8. art. 2. & se-
 quent.

Primum ad validitatem huius Sacramenti necessariam
 requiri, ut illa absolutionis verba pronuncientur voce sa-
 cerdotis, neque ad hoc satis esse, si scripto tradantur: cuius
 quidem rei nulla melior ratio afferri potest, quam ipsius
 Christi Domini institutio, quæ nobis per Ecclesiæ præmi-
 nore fecit. Hæc autem verborum prolatio debet à Sacer-
 dote fieri præsentem ipso pœnitente; absolutio enim absen-
 ti conferri non potest, ut declaravit Clemens VIII. specia-
 lio suo decreto, quòd refertur è Laym, tract. 6. c. 3. de Sacram-
 Pœnit.

Secundum est, quòd quamvis sacerdos in huius Sacra-
 menti administratione verba omnia suprâ relata profere-
 imò & alias preces, quæ & Ecclesiæ instituto ante & post
 absol-

absolutionem recitanda sunt, adungere debeat, nisi forte aliqua necessitas aut causa rationabilis excuset, ut in Rituali declaratur; nihilominus ad essentiam absolutionis seu formæ huius Sacramenti ex probabiliori Theologorū sententiâ hæc sola verba pertinent: *Ego te absolvo*; vel *Absolvo te*; quæ quoad sensum idem significant. Atque in primis quod expressio Sanctissimæ Trinitatis non requiratur essentialiter in hoc Sacramento sicut in Baptismo, docet S. Thomas artic. 3, ad 7. & probat ex eo quod Christus Dominus hoc Sacramentum instituens, nullam Sanctissimæ Trinitatis (sicut in institutione Baptismi) mentionem fecit. Quod item hæc verba: *à peccatis tuis*, ad eiusdem formæ essentiam non pertineant, constat ex eiusdem S. Thomæ doctrina cit. art. 3, ubi pro legitima huius Sacramenti formâ hæc verba tantum ponit: *Ego te absolvo*: quia tamen Ioannes Maior, Petrus Sorus, & aliqui alii graves Theologi existimaverunt verba illa: *à peccatis tuis*, ad essentiam formæ pertinere, nihilque ab Ecclesia super hac re definitum est, ideo tutius erit nunquam illa omittere, præsertim cū ex Ecclesiæ præscripto profertur debeant.

Tertium est, impositionem manuum in hoc Sacramento (ut docet S. Thomas artic. 4.) esse tantum ex Ecclesiæ instituto, nec ad Sacramenti rationem pertinere, quamvis ceremonia illa, sicut & quævis alia ex Ecclesiæ usu aut statuto aliquo in administrandis Sacramentis præscripta, non debeat omitti.

Quartum est, absolutionis formam modo deprecatório prolata, esse invalidam, ut ex eodem S. Doctore artic. 3, constat: est enim hoc Pœnitentiæ Sacramentum ad instar iudicii institutum, cuius verba debent esse absolutiva, non deprecatória: non enim dixit Christus Dominus: *Peccata illorum pro quibus oraveritis, remittentur ei*; sed simpliciter & absolute: *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis*; unde si quis pœnitentem absolveret dicendo; *Absolvat te Deus*, nihil efficeret.

Quintum est, conditionem de futuro huius Sacramenti formæ appositam, reddere illam insufficientem & nul-

lam

lam; quia talis conditio suspenderet ipsius formæ significationem & effectum, proindeque in causa esset, cur absolutio illa irrita & nulla existeret. Imò Petrus de Ledesma tract. de Pœnit. c. 3. dicit gravissimum sacrilegium ab illo sacerdote committi, qui eiusmodi conditionem de futuro absolutioni apponeret; v. g. si diceret: *Ego te absolvo dummodo rem ablatam intra decem dies restituas*, aut quid simile.

Quod autem spectat ad alias condiciones de præterito vel præsentis, quamvis non reddant absolutionem invalidam, cum eius significationem aut effectum non suspendant; nihilominus sine rationabili aliqua causa, aut necessitate apponi non debent; putà cum sacerdos ad moribus dum absolvendum accedens, non nisi dubia & incerta contritionis signa in eo deprehendit; tunc enim potest, imò debet absolutionem illi conferre sub hac conditione, tacita vel expressa: *Si tu es absolutionis capax*, ut docet Isambert, disp. 18. de Sacram. Pœnit. art. 10. & Gamachæus cap. 27. de eod. Sacram. Pœnit. §. 2. in fine: similiter quando sacerdos dubitat, utrum pœnitens plenum atque perfectum rationis usum habuerit nec ne, quando peccata in confessione declarata commisit; v. g. quando puer in primæ rationis crepusculo ad Sacramentum Pœnitentiæ accedit tunc enim secundum communem omnium Doctorum consensum (ut loquitur Ledesma supra) licitè poterit sacerdos dicere in absolutione: *Si peccasti, ego te absolvo*, & additque idem de similibus aliis casibus esse dicendum.

Quares, quis sit verus & proprius sensus illorum verborum: *Ego te absolvo*. Quorundam antiquorum scholasticorum opinio fuit verborum illorum sensum hunc esse: *Ego declaro peccata tibi à Deo esse remissa*; sicque absolutionem Sacramentalem nihil aliud esse, quam declarationem remissionis peccatorum ipsi pœnitenti à Deo factam quam quidem opinionem non satis cum fidei veritate coherere docet Isamb. disp. 1. de Sacram. Pœnit. art. 12. maxime ob contrariam definitionem Concil. Trid. sess. 14. cap. 6. Sacra-

& can. 9. ubi anathema profert in eum qui dixerit, *Absolutionem sacramentalis sacerdotis esse nudum ministerium pronuntiandi, & declarandi peccata esse remissa confitenti.* Quare vera & certa responsio ad quæstionem propositam est, sacerdotem per verba illa absolutionis significare, se pœnitentis peccata remittere, illumque à peccati macula, & consequenter à pœna æterna illi debita Christi Domini autoritate verè absolvere. Ita S. Thom. q. 84. a. 3. ad 3. & probatur in primis ex his Christi Domini verbis S. Matth. 18. *Quicumque solveritis super terram, &c.* & S. Ioann. 20. *Quorum remiseritis peccata, &c.* huius siquidem vocis (*Absolvo*) in forma Sacramenti Pœnitentiæ eadem est significatio, quæ est istorum verborum (*solveritis, remiseritis*) cum iis usus sit Christus Dominus ad Sacramentum hoc instituendum: atqui verba illa veram & effectivam peccatorum remissionem significant in omnibus aliis scripturæ locis, quæ frequenter in utriusque testamenti libris occurrunt; nusquam autem simplicem illius remissionis declarationem: ergo etiam in illo duplici S. Matth. & S. Ioan. loco idem significare censenda sunt; & ex consequenti verbum, *Absolvo*, in forma Sacramenti Pœnitentiæ eandem significationem habere dicendum est.

Probatur deinde ex eo quod S. Chrysostomus de peccatorum remissione loquens Lib. 3. de Sacerd. dixit, *Deum Patrem omnifariam potestatem dedisse filio, & eandem ipsam omnifariam potestatem à Deo filio ipsis Sacerdotibus esse traditam*: atqui certum est filium Dei habuisse veram potestatem remittendi peccata quoad culpam & pœnam æternam; ergo eandem potestatem Sacerdotibus dedit.

Denique (ut rectè observavit S. Ambr. Lib. 1. de Pœnit. c. 2. potestas remittendi peccata tanta est quanta potestas eadem retinendi, cum æqualiter utraque à Christo Domino data fuerit: atqui per hanc Sacerdotes verè peccata quoad maculam & æternæ pœnæ reatum renitent denegando absolutionem: ergo per illam eadem peccata verè quoad maculam & æternæ pœnæ reatum poterunt absolutionem conferendo remittere.

Obiicies,

Obiicies, in variis scripturæ locis dici solum Deum remittere peccata, delere iniquitates.

Respondet S. Doctor supra, iis locis nihil aliud significari, quam Dei solius esse tanquam causæ principalis propriam auctoritatem peccata remittere; quod non impedit quin sacerdotes eiusdem Dei nomine peccata remittant per modum causæ ministerialis seu instrumentalis.

SECTIO V.

Quinam sint effectus huius Sacramenti.

PRIMVS Sacramenti Pœnitentiæ effectus, est remissio omnium, & quorumcunque peccatorum mortalium post susceptionem Baptismi commissorum quantumcunque gravia sunt & enormia; cum potestas peccata remittendi à Christo Domino collata Sacerdotibus S. Ioh. 20. ad omnia peccata, nullo prorsus excepto, se extendat & hoc definitum habetur in Concilio Later. sub Innocentio III. cap. *Firmiter* extra de summa Trinit. ubi sine ulla exceptione aut restrictione dicitur, peccatum quodcumque post Baptismi susceptionem commissum posse per Pœnitentiam reparari.

Obiicies Christum Dominum S. Matth. 12. & S. Marc. 16. declarasse peccatum in Spiritum sanctum neque in hoc sæculo remitti neque in futuro.

Resp. 1. per peccatum in Spiritum sanctum intelligi à S. Aug. Ser. 11. de verb. Dom. & Epist. 50. ad Bonifacium peccatum finalis impœnitentiæ, quod certum est nunquam remitti; cum post illud commissum peccator sit extra statum viæ, nec proinde sit amplius pœnitentiæ aut absolutionis capax.

Resp. 2. alios SS. Patres per peccatum in Spiritum sanctum intellexisse peccatum illud, quo quis veritatem aliquam à Deo revelatam, & ut sic cognitam, ex certa malitia impugnat, Ita SS. Athanas. Chrys. Basil. Ambros. Hieron. & alii